

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Bonis Operibus Docto. Martini Lutheri Liber

Luther, Martin

Vuittemberge, 1521

VD16 L 7151

Vigesimosexto.

urn:nbn:de:hbz:466:1-33333

Vtiles calas
mitates.

Iosissima omnium tentationum est hec, vbi nulla sit tentatio & calamitas, sed omnia ex animi sententia procedunt, ne tū homo dei oblitus ferocior factus, abutatur rebus & temporibus secundis & prosperis. Imo hic decies magis eget inuocatione diuini nominis, quam in rebus aduersis. Legitur em̄ in psal. xc. Cadent a latere tuo mille, & decem millia a dextris tuis. Iam vero etiā luce clara quotidiana in hominibus experientia videmus immaniora vitia & peccata in pace, rerum vilitate, & secundis temporibus, quam bello, peste, morbis, & omni modis calamitatib. admitti. Adeo, vt Moses populū suum nulla alia causa timeret dei precepta deseruū, quā quod plenior, saturior, quietior iusto esset. Sicut ipse dixit Deutero. 3. Incrassatus est dilectus, & recalcitrauit, incrassatus, impinguatus, dilataus. Dereliquit deum factore suum, & recessit a deo salutari suo. Quocirca etiam deus eidem permisit multos esse reliquos hostes & inimicos, quos nolebat depellere, ne requiem haberent, sed sese exerceat ad mandata dei seruanda, vt Iudicū. 3. Legitur. Sic & nobis facit, omnigenas aduersitates inferens. Adeo sollicitus est in nos, vt nos agat & doceat ad nomen ipsius colendum & inuocandum ad imperandā fidē & fiduciā erga ip̄m, & ita ad implēda prima duo ip̄i p̄cepta,

VIGESIMOSEXTO.

Contra eos
qui se contra
aduersitates
superstitioni
bus armant.

¶ Hic igitur stulti homines periculose agunt, & præsertim sancti proprie operarij, & quicunq; aliquid sibi singularitatis adrogāt. Hic discit se benedicere, ille sese literis tuetur. Hic currit ad incantatores diuinaculos & prædictores. Ille hoc, hic aliud requirit, vt tantā aduersitates euadētes, tuto sint. Neq; enim numerari potest, quam diabolicæ in hoc prestigie imperent, incantando, adiurando, superstitionibus, quæ omnia ideo fiunt, vt nomine dei non egeant. Quibus plurimum irreuerentiæ primis duobus habetur præceptis, quod hoc apud diabolū, hominem, vel creaturam queritur, quod tantum apud deum plura, simplici, & nuda fide, fiducia, hilari audaciā & inuocatione eius sancti nominis querendum & inueniendum erat. Tu igitur ipse rem manibus attrectes, an non hoc magnæ & stultæ perversitatis sit. Diabolo, homini & creature oportet eos credere, & optima ab ipsiſ expectare, & sine eiusmodi fide & fiducia nihil neq; cōstat, neq; prodest. Quid ergo bono & fidei deo fraudi fuerit, quid obfuerit, quod ei non adeo, vel plus & vehementius creditur & confiditur, quam homini & diabolo: quū tamen deus non solum promittat auxiliū & certā opem, sed etiam præcipiat sibi cōfidei & omnigenas

causas prebeat & agat ad eiusmodi fidē & fiducia in eū ponendā. Nonne hoc conquerendū & miserabile est, diabolū vel hominē, nihil precipientē aut nihil cogentem, sed tantū promittentē & pollicentem, supra deū collocari, qui promittit, cogit, & præcipit credi, & tamen plus diabolo quā deo tribuit? Merito enim pudore afficiamur, exempla sumentes ab in diabolū vel hominem confidentibus. Nam si diabolus, quāuis malus & mendax spiritus, fidē seruat, omnibus societate cum eo ineuntibus, quomodo non multo amplius, imo solus mansuetissimus & veracissimus Deus fidem seruabit, in se confidentibus? Diues cōfidit & nititur suis pecunijs & opibus, idēque ipsi prodest. Et nos nolumus confidere & niti viuo Deo, ut nos & velit & possit adiuuare. Proverbio dicitur, Opes faciūt animū. Idēque verū est. Ut scribit Baruch 3. Qui argentū & aurū thesaurizant, in quo confidunt homines, & non est finis acquisitionis eius. Sed multo maior est animus, quem facit summū etiam nūquā bonū: quo non homines, sed tantū filij Dei nituntur & in illud confidunt.

VIGESIMOSEPTIMO.

¶ Quod si nihil eiusmodi aduersitatū atque calamitatū nos cogeret ad dei nomen inuocandū, eiq; fidendū, tamen vel solum peccatum sufficiat in hoc opere nos exercere & agere. Nam peccatū nostruplici fortū exercitū obsedit. Quoiū primus est, nostra propria caro, secundus mundus, tertius malus spiritus, quibus perpetuo vrgemur, agimur, & grauamur. Ita nobis causam ministrante continenter deo opera faciēdi, hoc est, cum ipsē hostibus & peccatis depugnandū. Siquidem caro querit voluptatem & requiem, mundus querit opes, fauorem, potentiam, & honores. Malus spiritus querit superbiam, iactantiā, & sui ipsius amorem, & aliorum hominū contemptum. Quæ omnia tam potentia sunt ut singulis satis sit virium ad oppugnandum supandūque hominē. Quæ nos quidem vincere nequaquā possumus, nisi inuocatiōe sancti nominis dei infirma fide. Ut Salomon prouer. 18. ait. Turris fortissima nomen domini, ad ipsam currit iustus & exaltabitur. Sic David psal. cxv. Calicem salutaris accipiam, & nomē dñi inuocabo. Itē psal. 17. Laudās inuocabo dñm & ab inimicis meis salu⁹ ero. Hęc opera, sed & virtus diuini nois nobis ignota est facta, ideo quod non assueuimus eo, neque vnquā serio cum peccatis pugnauimus, eius nomine non egentes. Quod inde fit, quod exercitati sumus dñtaxat nostris proprijs operib⁹, quæ nostris viribus facere possumus,

Peccatū quā
varie nos op
pugnet.

D ij